

Amikor majdnem mindent elveszítettél,
jól jön egy kis remény.

ALL TOGETHER NOW

NETFLIX

NETFLIX-
FILM

a remény
turnébusza

fine
selection

MATTHEW QUICK

MATTHEW QUICK

ALL TOGETHER NOW

a remény
turnébusza

Első kiadás

Könyvmolyképző Kiadó, Szeged, 2020

*Mr. Scott Flemingnek
a kamaszok példaképének,
aki az én példaképem is*

ELSŐ RÉSZ

Érezd a fájdalmat

1. FEJEZET

DIDEREGVE FEKSZEM A 161-ES ISKOLABUSZ hátsó ülésorán, de behalok attól, ahogy ez a kutyus néz rám. 100% cukiság. Tudom, hogy ez tök óvodás meg minden, de ilyen vagyok.

– Nem is hihető, micsoda borzalmakon mentem ma keresztül! – panaszkodom neki.

A lábaim az ablakban, a lábujjaim az ég felé merednek, szóval a buggyos szoknyám, amit életvitelórán varrtam, a derekamig fel-, azaz lecsúszik. Igen, ez a 21. század, és én mégis buggyos szoknyát hordok. És élek-halok a kutyákért. Egy szörnyszülött vagyok. Ez van! És mielőtt még bármelyik olvasómnak beindulna a fantáziája attól, hogy a szoknyám fel-, azaz lecsúszott, és kivillantak csábos lábacskáim, hadd tegyem gyorsan hozzá, hogy fedetlenül nem maradt a tinédzser testemből semmi.

Van rajtam ugyanis két mackóalsó, három pár gyapjúzokni, két pár kesztyű, egy túlméretezett ósdi sapka, ami eltakarja az ijesztően parányi fületem, három dzseki – mert rendes télikabáttal nem rendelkezem, pedig elég fagyos élmény a Szerbusz Sulibuszban tölteni a rideg januári éjszakákat.

Látszik a lélegzetem.

Az ablakokon jégpáncél.

A fogam vacog.

Van, hogy az éjszaka közepén arra ébredek, hogy ég a tüdőm a sok fagyos levegő belégzésétől. Mintha szárazjégdarabkákkal gargalizálnék.

A kulacsomba belefagy a víz, ha előveszem a belső kabátzsebemből.

A pisilést meg inkább mellőzöm, mert nem akarom, hogy befagyjon a fenekem – szó szerint.

Totál egyedül érzem magam.

Mivel a fejem fölé tartom, Behemót Bobby Boy (azaz Tripla B) a magasból néz le rám, és ahogy liheg, tökéletes, rózsaszínű nyelvecskéje kilóg a szájából. A szájból, ami olyan büdi, mint a fenekek, amiket folyton szaglászni akar, amikor kutyalányok társaságába kerül – BBB teszi mindenkinek a szépet, de közben meg totál monogám, hűséges Ms. Jennyhez –, mégis úgy megpuszilgatnám, mert szexi egy dög, és egyben a legmegbízhatóbb férfi, akit ismerek. Ő biztosan nem hagy el soha, és ezért még a büdi kutyapuszikat is bevállalom. Plusz, elegáns gyapjúszövet kabátkát visel, amit szintén én varrtam életvitelórán, és annyira döglesztő benne! A szőrt a fején úgy zselézte hátra, ahogy Brad Pitt, de az is lehet, hogy csak ráférne egy kiadós fürdetés. Olyan hűségesen tud nézni a kedves szemével!

A gyónás végéig mégis várnia kell. Addig a fejem fölött tartom, kis lábacskaí meg nem állnak, mintha futópadon vágta, vagy mi. De ráérünk. Csak mi ketten vagyunk. Miénk az egész éjszaka. Behemót Bobby Boy feláss a levegőt, ahogy az arcom előtt szalad.

Tripla B-vel már vagy úgy egy éve alszom együtt. Egy cipősdobozban bukkantam rá az éhhalál szélén álló kutyára, biléta nem volt rajta. Nem kamu. Úgy festett, mint egy zokni, amit lehúztak a végén

– végigutazott az undormányos csöveken –, és aztán kiköpött magából a szennyvízcsatorna, bele egyenesen egy oldalára állított narancssárga elázott Nike cipősdobozba, mintha valami általános iskolás diorámája lenne. A SZÁNALMAS FÉLHOLT KIS KORCS, ezzel a címmel nevezhette volna be a kis pondró a művét valami versenybe. Gondolom, mondanom sem kell, hogy magamhoz vettem a kis vakarcsot, és felgyógyítottam szegényt, leginkább azokkal a húsdarabokkal, amiket Donnánál csórtam vacsikor, de aztán rajtakapott, és attól kezdve az általa vásárolt kutyakájával.

Hogy kiplakátoztam-e, hogy kutyát találtam?

Hadd fogalmazzak úgy, hogy ha valaha is összehoz a sors azokkal az emberekkel, akik hagyták, hogy Tripla B csontsoványra fogyjon, akkor azok azt is megbánják, hogy megszülettek.

Behemót Bobby Boy fáradhatatlanul lohol a levegőben, igazi futóbajnok, és addig nem áll le, amíg le nem teszem.

De hogy állunk idővel? A parkolóban 11 körül kapcsolják le a világítást, utána nincs se írás, se olvasás, nem kockáztathatom meg, hogy egy kíváncsi járókelő kiszúrja, ahogy zseblámpázom. Akkor lebuknánk. Fény nélkül azonban – ha az ember tök egyedül van – a dolgok elég félelmetesek tudnak lenni, ezért is örülök, hogy Behemót Bobby Boy velem van. De most még csak kilenc óra valahány lehet, szóval még bőven lesz időm a házimra, miután befejezem a gyónásomat Tripla B-nek, aki egyben a házi papom is, de persze csak azért, mert Chee atya Istennek csak szolgálja, és nem maga Isten, így nem tud jelen lenni mindenhol. Megvan a saját fontossági listám, és a lelkem tisztántartása az éjszakai gyónásokkal valahol a lista elején van. Jó katolikusként még megvan, ami minden lány legnagyobb kincse. Mária mama és én ebben is hajazunk egymásra. Isten szent tinije vagyok, sügérek! És anya addig úgysem jön haza, amíg a

kocsmá be nem zár, sőt lehet, hogy még aztán sem. Elment férfiem-
bereket halászni, ahogy Jézus mondja.

– Ma sípcsonton rúgtam Lex Pinkstont – mesélem 3B-nek, aki-
nek továbbra is vesszétül járnak a lábai –, ami tudom, hogy bűn, kü-
lönösképpen azért, mert Isten a saját képére formálta az embert, szó-
val valószínűleg Neki is van érző és együttérző (de isteni) sípcson-
tja, ami kegyetlenül fájhat, ha valaki gyors rúgást visz be a szent testrés-
ze, és azok a római haramiák valószínűleg JK-t is jó párszor sípcson-
ton rúghatták, mielőtt felszögezték Urunkat és Megváltónkat a ke-
resztre, ami miatt alapból talán ő is a sértettel szimpatizálna, ezért
Bobby Boy atya, mielőtt beszámolsz Istennek a bűnömről, miszerint
belerúgtam egy tizenéves fiúba, hadd hangsúlyozzam, hogy vannak
enyhítő körülmények. Lex megint rávette Rickyt, hogy mondjon va-
lami disznóságot, pedig vagy úgy már ötvenszer kértem azt a genny-
láda Lexet, hogy ne csinálja, szóval ezt csak magának köszönheti.
Úgy istenigazából sípcsonton rúgtam, amitől elkezdett fél lábon ug-
rálni, a haverjai meg röhögtek rajta, mint a hiénák vagy mint a maj-
mok. Ezt töröljük. A főemlősök cukik és jóval okosabbak, mint a
childressi gimi focistái, akik annyira bénák, hogy még véletlenül sem
nyernek soha egyetlen meccset sem, mert túl sok energiájuk megy el
a baromkodásaikra.

Lehet, hogy tévedek, de miközben a lábai még mindig fürgén jár-
nak, BBB atya úgy mosolyog a történetemen, mintha még tetszene
is neki, hogy kiadós sípcsontrúgást mértek egy velejéig gonosz osz-
tálytársra – amitől Tripla B atya egy pillanatra embernek tűnik. Vagy
talán csak nagyon szeretném, hogy ember legyen.

Mindenesetre az történt, hogy... amíg visszavittem a tálcámat, Lex
rávette Rickyt, hogy mondja Ryan Goldnak, hogy „szépek a cickói”,
amit Ricky persze meg is tett – nem azért, mert ő Isten különleges

gyermeke, hanem azért, mert ő megúszik minden ilyesmit, mert más-hogy különleges –, amire Ryan Gold céklavörös lett, majd sírva fakadt, mert még csak egy erényes kis szűz nőkezdemény, mint én, amittől Ricky meg elkezdett gépiesen nevetni – Hi! Hi! Hi! Hi! –, mint mindig, amikor ki van akadva és össze van zavarodva, és ettől persze bepöccentem. Különösen, mert Ricky ennél szerintem azért jól neveltebb, ráadásul velem szeretne a szalagavatóra menni. Donna totál összeomlana, ha elmondanám neki, hogy az egyetlen fiacskája mit csinált ma a menzán.

Leengedem Behemót Bobby Boyt a mellkasomra, aki erre leáll a lábmunkával és megnyalja a nyakamat, így próbál vigasztalni. A mellkasomra nehezedő súly hatására kevésbé érzem magam egyedül – mintha szeretnének –, amiről pontosan tudom, hogy kész elmebaj, de a szeretetet onnan gyűjtjük be, ahonnan tudjuk, nem? Legalábbis anya mindig ezt mondja.

– Akkor megkaptam a feloldozást, B3 atya? Elkerül Isten haragja? Ugass egyet, ha el!

– Rú! – feleli BBB, pont, ahogy tanítottam.

Jó kutyus. Nagyon is az.

AA, 2009

Amikor befejezem a fenti írást, rögtön apró darabokra is tépem, majd felsóhajtok. Eszméletlen jól sikerült, mégis össze kellett tép-nem.

Behemót Bobby Boy lejjebb szalad a testemen, leszegi kis fejcskékét, és befúrja magát a dzsekijeim és ingeim alá, odasimul az alig bim-bózó nőkezdemény mellkasomra, és úgy tart melegen, hogy közben a hasamat csak kicsit karmolássza össze, mert egy kicseszett lovag.

Most biztos azt hiszed, azért téptem szét az írásomat, mert ilyen gyónás volt, szóval magánügy, de az igazság az, hogy megbízom Mr. Doolinban, az irodalomtanáromban, aki az osztálynak azt a házit adta, hogy írjunk fogalmazást életünk egy szeletéről. Elég jó fej, nála nyugodtan meg lehet írni a kendőzetlen igazságot. Tudja, mennyire fontos a bizalom, mert az segít abban, hogy még autentikusabbak legyenek a fogalmazásaink, és ez azért becsülendő, mert biztos vagyok benne, hogy amikor leírjuk a kőkemény frankót, az felbosszant néhány tanárt és szülőt, még akkor is, ha a legtöbb hülye tini ki is mondja azt, amit gondol.

Vagy lehet, hogy azt hiszed, azért téptem szét az írásomat, mert nem akarom bemártani Ricky haveromat vagy a seggarc focistákat, de ezzel nem igazán lenne problémám, mert ha a menzán mondasz vagy csinálsz valami gusztustalan dolgot mindenki előtt, az az én álláspontom szerint már eleve nem minősülhet titoknak. Így van? Így van.

Az persze kicsit zavart, hogy a fogalmazásom Ryan Goldot rossz fényben tünteti fel, mert ő a légynek se tudna ártani, de ha ez lett volna az egyetlen gondom, akkor azért beadtam volna, mert néha – amikor írásról van szó – a végcél érdekében be lehet áldozni más emberek érzéseit. A nagyobbót jól kell szolgálni meg ilyenek, ahogy Mr. Doolin mondja szinte mindennap.

Az igazi oka annak, hogy széttéptem, az az, hogy nem szeretném, ha bárki megtudná, hogy a Szerbusz Sulibuszban lakom, hogy anya legutóbbi barátja, S-fej Oliver kidobott minket a lakásából, és anyának nincs most annyi pénze se, ami lakbérre elég lenne. Mert valljuk be, elég szánalmas ez a helyzet, és nem igazán tölt el büszkeséggel, hogy ilyen anyám van. A hajléktalanság mindkettőnket rossz fényben tüntet fel. Így van? Így van.

Egész biztosan lenne, aki átmenetileg befogadna minket, mert Childress tele van jólelkű emberekkel. Eskü. De könyöradamány a fogyatékosoknak meg az öregeknek jár, anya meg úgyis egykettőre egyenesbe jön. Meg aztán itt van nekem Behemót Bobby Boy, anyának meg ott a melója, ő vezeti a Szerbusz Sulibuszt, és minden ruhánk és cuccunk elfér a kerekek közt a busz alatti csomagtárolókban, szóval no para.

Vagyis azért egy kicsi, mert ahogy itt ablakra felrakott lábbal ülök BBB-vel a mellemen, nem jut eszembe semmi más, amiről írhatnék, különösképpen azért nem, mert az első írásom annyira szuper lett.

A Szerbusz Sulibusz csöndjébe kicsit bele lehet örülni.

Behemót Bobby Boyjal összebújunk, amíg az utcai lámpákat le nem kapcsolják, és nem lesz vaksötét.

Hiába hunyom le a szemem, nem tudok elaludni, amíg anya haza nem ér a horgászatból, mert aggódok miatta.

Még mindig szép.

Rossz dolgok pedig pont az olyan szép nőkkel történnek, akiknek pont olyan lányuk van, mint én, de pont nincs egy vasuk se, ami miatt kétségbeesetten keresik a herceget fehér lovon, csak hogy a hercegek inkább a korombeli vagy a nálam alig idősebb csábibéibiket veszik el. Anya már majdnem negyven, szóval férfifronton kurva nagy szarban van. Néha azt képzelem, hogy hozzámegy egy gazdag vén főszerhez, aki apám helyett nagyapám lesz, és nagy rakás zsét hagy anyára, amikor feldobja a pacs kert. Ez klassz lenne, de sajnos csak álom marad. Frankón.

És van még egy bibi, anya ízlése a férfiakban leginkább egy koka-infüggő drogokhoz való viszonyára hasonlít: mindegy, csak ártsen. És a közeli szeretteinek (értsd nekem) irtó nagy szívás, amikor mi madre

a tiltott férfi-szerhez nyúl, mert ilyenkor – megmondom őszintén – olyan, mintha elveszítené azt a maradék eszét is.

Teljesen egyedül a Szerbusz Sulibuszban már jó ideje anya jár a fejében.

Anyaként elég pocskékul teljesít. Ehhez nem fér kétség.

Elképesztően felelőtlen és szociálisan visszamaradottabb, mint Ricky – pedig Ricky autista –, ennek ellenére szeretem. Számomra az anyai szeretet mindent visz, és boldoggá tesz az a tudat, hogy van egy anya az életemben. Hívhatsz nyugodtan régimódinak, érzélgősnek vagy csöppögősnek.

Amikor meghallom, hogy valaki kulccsal nyitja a Szerbusz Sulibusz ajtaját, megdermedek és visszatartom a lélegzetemet.

Ez biztos anya.

Csakis anya lehet.

De mi van, ha nem anya az?

A városon kívül, egy ijesztő parkolóban vagyok, ami tökéletes rendben sorakozó, rémisztően egyforma iskolabuszokkal van tele. A szimmetria ekkora dózisban félelmetes tud lenni. A parkolót egyik oldalról vasúti sínek, a másik oldalról ijesztő erdő szegélyezi. És szörnyű dolgok gyakran történnek vasúti sínek mentén és erdőkben, mert egyes emberek eredendően gonoszak, és ha nincs, aki megfékezze őket, akkor nagyon csúnya dolgokat tudnak csinálni, legalábbis az olyan menő csókák szerint, mint például Herman Melville, aki ezt a gonosz Claggart karakterével szemléltette a *Billy Budd*-ban, amit épp most olvastunk amerikai irodalom órán. A jóképű matróz, Budd ráönti a levesét Claggarra a kázinban, ami a spontán homoszexuális ejakuláció metaforája, legalábbis Mr. Doolin szerint, akinek non-stop a szexen jár az agya, és szinte minden régen írt mondatba belelát valami szexuális metaforát. „S annál csinosabb, mert csinos fiú

csinálta.”¹ – Herman Melville. Vicces. Nagyon is az. De ha az ember az éjszaka közepén egyik oldalról vasúti sínekkel, a másikról erdővel határolt parkolóban tök egyedül egy buszban héderel, akkor nem tud annyira felszabadultan nevetni. Nekem elhiheted.

Ráadásul a közelmúltban több eset is volt a külvárosban, amikor nőket erőszakoltak és gyilkoltak meg, és a rendőrök eddig még nem találták meg az elkövetőt, és emiatt sokan aggódnak – nem alaptalanul.

Vérengző örült a közelben! Vigyázat!

Végül már nem bírom tovább, pedig tudom, hogy ezzel minden esélyét elveszítem, hogy túléljek egy találkozót a helyi pszichopátával, főként mert még csak 17 éves vagyok, és csajból vagyok. Itt nem sokat számít, hogy már 11.-be járok.

– Anya! – kiáltom.

– Amber? Felébresztettelek?

Hú, anya az.

– Nem. Csak valami örült favágó vasúti kalauz épp el akart rabolni, hogy a rabszolgájává tegyen, de elijesztetted. Köszí!

– Ez egyáltalán nem vicces.

– Hogy ment a pasihalászat? Volt kapás?

– Nem. Sajna semmi.

– Nehéz jó embert kifogni.

– Nagy igazság – feleli anyám, akár egy lestrapált lotyó, aki sosem talál rá álmai hercegére, de azért én hallok a hangján, hogy közben megpróbál optimistának tünni, hogy a lánya ne érezze azt, hogy az idők végezetéig iskolabuszban fognak lakni, ezért adok neki egy jó pontot.

¹ Herman Melville: *Billy Budd*, fordította: Szász Imre (1985)

Nem volt könnyű élete.

– Majd holnap biztos összejön valami – mondom bele a sötétségbe, miközben anya a homlokomat paskolja, mintha én lennék Behemót Bobby Boy.

Mivel imádom a kutyákat, nem veszem rossz néven.

– Ki kell mennie a kutyusodnak, mielőtt elteszem magam holnapra?

– Bob biztos szívesen pisilne egyet.

– Ne hívd már Bobnak!

– De hát ez a neve.

– Az apádat hívták... őt jobb, ha elfelejtjük, és...

– Bobnak viszont pisilnie kell, nekem meg holnap tanítás, szóval szkippelhetnénk az elromlott lemezjátszó szöveget, és megpisilhetnénk végre a kutyát? Nem tudok nélküle aludni.

– Gyere, kuty! – szólítja anya, és tapsol is hozzá.

Bob pedig elrugaszkodik a nőkezdemény mellkasomról, kitágítva közben a nyakrészét vagy úgy négy ingnek, és durván végigkarmolva a nyakamat. Imád pisilni. Ez a kedvenc időtöltése.

– Tedd rá a pórázt! – kiáltom, mert nem szeretném, hogy 3B-nek nyoma vesszen a sötétben.

– Teszem – feleli anya, de tudom, hogy kamuzik, mert a pórázon ülök, konkrétan a fenekem alatt van.

Anyám folyton hazudik nekem. Ez már ilyen beteges. Elferdíti a tényeket. Lehet, hogy csak az ivás miatt, de ez nem mentség.

Amikor elveszítem anyába vetett hitemet – azaz mostanában szinte állandóan –, szeretek felidézni egyet minden idők hét legjobb Amber és az anyja pillanatai közül. Ezek rövidke filmcskék, amiket az agyamban tárolok, egytől egyig olyan emlékek, amik anyát olyannak örökítették meg, amilyen azelőtt volt, hogy Oliver elvette

az életkedvét és durván belevitte a piálásba. Ez itt a hetedik legjobb Amber és az anyja pillanat:

Még a 80-as években – gimis korában – anya menő softballos volt, hozzásegítette csapatát az állami bajnoki cím megszerzéséhez, ami máig élete fénypontja maradt. Régen folyton a softballról beszélt, és még a helyi kocsmá csapatával is játszott egy sörligában. Engem is elvitt a meccsre, néztem, ahogy hatalmas sörhasú és mocskos szájú férfiak ellen játszott. A ligában rajta kívül csak néhány nő volt, de ő fényévekkel jobban játszott, mint bármelyikük. Sőt, az igazsághoz hozzátartozik, hogy jobban játszott a legtöbb férfinál is. Nem tudta a labdát messzire elűtni, de ügyesen találta meg a réseket a belső pályán, és eszméletlen jó volt kettes védőként, egyszerűen nem tudott hibázni.

Szóval kiskoromban anya a fejébe vette, hogy ő lesz az edzőm, és olyan szuper softballjátékost farag belőlem, amilyen ő is volt, ezért elvitt a sportboltba, vett nekem kesztyűt, ütőt, labdát, sapkát, cipőt, sőt még ütőkesztyűt is, pedig ezeket én nem is kértem. Ez már jóval azután történt, hogy apám lelépett, és nem álltunk túl jól anyágilag, szóval ez ilyen nagy dolog volt, amit már kislányként is felfogtam, így nem tiltakoztam a dolog ellen, pedig egyáltalán nem izgattott a softball.

Másnap anya levitt a parkba a zsírúj felszereléssel együtt. Megmutatta, hogy kell az ütőt lendíteni és a labdát dobni meg elkapni, de – annak ellenére, hogy ő jó volt edzőnek – nekem nem igazán sikerült egyik mozdulatot sem elsajátítanom, és ahogy kudarcot kudarcra halmoztam, tiszta hülyének éreztem magam. Heteken át hiába lendítettem az ütőt, anya egyetlen labdáját sem sikerült eltalálnom; ő hiába ütötte a labdákat, egytől egyig elrepültek a fejem felett, a lábam között, vagy néha épp arcon vagy gyomron találtak, és én hiába

dobtam a labdákat, vagy anya jobb vagy bal oldalán landoltak, vagy lábon találták. Anya egyszer sem kiabált velem, vagy ilyesmi, de néhány hét folyamatos fail után, amikor kismilliomodik alkalommal is sikerült melléütnöm, csak álltam a hazai bázison, és sírva fakadtam.

Anya odaszaladt hozzám a dobódombról. Felkapott, és megpuszilt.

– Amber, ezt nem lehet egyik napról a másikra megtanulni. Ha jó softballos akarsz lenni, szorgalmasan kell dolgoznod. Kitartóan gyakorolnod. Nekem is évekbe telt!

– De én nem akarok jó softballos lenni. Utálom a softballt. Gyűlölöm.

Anya a szemembe nézett, éreztem, hogy meglepte, amit mondtam, láttam rajta, hogy addig meg sem fordult a fejében, hogy esetleg én nem is akarok softballozni.

– Soha többé nem szeretnék softballozni! – ordítottam. – Soha többé! Utálom! Utálom az egészet!

– Rendben – felelte anya.

– Mi van? – kérdeztem értetlenkedve, ugyanis biztos voltam benne, hogy nem engedi meg, mert a felnőttek mindig ráerőltetik az akaratukat a gyerekekre.

– Amber, ez csak egy játék. Azt hittem, bejön neked, de ha nincs kedved hozzá, nem kell softballoznod.

– Nem leszel kiakadva?

– Miért lennék kiakadva? – mondta erre anya, majd elnevette magát.

– Mert annyi pénzt kiadtál a felszerelésre, én meg most nem is akarok játszani.

– Ha nincs kedved hozzá, hát nincs kedved hozzá. Semmi baj.

– Komolyan?

– Komolyan.

A pályát elhagyva a közeli büfében vettünk pár húsos szendvicset, amikhez egy tóparti padon ücsörögve hozzá is láttunk. A kenyérből a kacsáknak is jutott. Jó volt ott ülni anyával, miután elmondtam neki, mit is érzek. Jó volt tudni, hogy megmondhatom neki, mit gondolok valójában, és utána mégis tudtunk együtt kacsát etetni. Egyszerűen imádom a kacsákat. Imádom nézni, ahogy imbolyogva lépegetnek a szárazföldön, és a hápogó hangjuktól mindig nevetnem kell. Így igaz.

Emlékszem, hogy a napfény vakítóan tükröződött a tó felszínén, belefájdult a szemem, ha a narancsszínű vízre néztem.

– Köszönöm, hogy nem erőltetted rám a softballt – mondtam.

Anya átölelt.

A sportolást soha többé nem forszírozta, de azon a padon még sok-sok éven át ettünk húsos szendvicset, miközben etettük a kacsákat – és ezeket a kacsаетetős emlékeket nagy becsben tartom.

Háp, háp.

Kacsák.

Nemsemmi!

Visszatérve a jelen pillanatba, anya és BBB még nem ért vissza, és már épp készülök, hogy a kezembe vegyem a dolgokat, nehogy a legjobb barátomat felfalja egy arra járó kojot vagy valami más aljas ragadozó, de akkor megjelenik Behemót Bobby Boy, ideszalad a Szerbusz Sulibusz végébe, visszaugrik az ingeim alá, és újra melegíteni kezdi a hasamat és a mellkasomat. Minden szép és jó a takaró alatt, amit anya dobott ide nekem, mielőtt leszállt volna, pedig azt a takarót neki hagytam a szomszédos ülésen, ugyanis egyetlen takarónk van.

Behemót Bobby Boy a kinti futkosástól most jó meleg és a pisilés után kicsit könnyebb is. Hallom, ahogy anya bezárja a Szerbusz Sulibusz ajtaját, majd elindul felém.

– Amber, ez csak átmeneti megoldás – mondja anyja.

– Nekem bejön. Mintha táboroznánk, csak iskolabuszban, és a hizláló pillecukor, a rákkeltő tábortűz meg az idegesítő dalolás nélkül.

– Ettél ma rendesen?

A kérdés felbosszant, különösen azért, mert azt a keveset, amit keresett, egész biztosan elverte az éjszaka során cigire és vodkára, miközben vacsoráról nem gondoskodott se nekem, se Tripla B-nek. Anya mindössze napi négy órát dolgozik kilencdolláros órabéréért, és előbb vendégelne meg akár téged egy italtra valami lebuiban, mint-hogy ételt vegyen magának vagy nekem. Szomorú.

– Én vigyázok az alakomra – felelem, ellopva Franks viccét –, de Behemót Bobby Boy kapott egy szelet húst, amit Donna vacsoraasztaláról emeltem el.

– Ms. Roberts – javít ki, mert a részeg emberek kínosan ügyelnek a megfelelő etiketre a családnevek vonatkozásában.

– Pont úgy – felelem gúnyosan, mert él bennem egy gonosz ribanc is.

– Szép álmokat, kicsim! – mondja anyja, és pusztat nyom a homlokomra.

Ez olyan jólesik, hogy elengedem a nap frusztrációit. Imára kulcsolom a kezem, és némán felsorolom az összes embert és kutyát a világon, akiről egészen biztosan tudom, hogy rájuk fér az imám, így a névsorba bekerül anyja, 3B, Ricky, Donna, Franks, Chad, Jared, Ty, Portás Lucy, Vén Trotty Linder (a menedzserem), Vén Trotty Thompson, Vénséges Joan meg a metodista szeretetotthon összes többi lakója, Chee atya, Krisztus Koreai Dívái, Mr. Doolin, Jackson közlegény, Ms. Jenny, Diri Tony, a childressi gimnázium tanári kara és az egész átkozott város, még a focicsapat is, még Lex Pinkston is, MÉG Bob, a lelépett vér szerinti apám is, akiről azt sem tudom, él-e vagy már

meghalt. Imádkozom mindannyiukért JK-hoz, és azt kérem Istentől, hogy segítsen mindenkinek, hogy azok lehessenek, akiknek lenniük kell, és aztán csak hallgatom, ahogy anya szuszog mellettem a széksorokat elválasztó folyosó másik oldalán, amíg Tripla B-vel rá nem találunk álomföldre. Igazi ágyról álmodom, amiben egy nap Behemót Bobby Boyjal együtt pihenhetünk. A jövőbeli ágyam hatalmas lesz, minimum franciaágy, sügérek! Eskü.

2. FEJEZET

A SZERBUSZ SULIBUSZBAN a természetes ébredés nem is annyira rossz, mert rengeteg az ablaka, és a meleg napfénykockák minden-hová elérnek. Ezt a hétvégén meg is tapasztaljuk. De meg ám! A tanítási napokon azonban napfelkelte előtt kell kelünk, nehogy a korán kezdő buszsofőrök meglássák, hogy a Szerbusz Sulibuszban alszunk, mert akkor anyát egész biztosan lapátra tennék. Szóval szuperkorán kelünk, hajnalok hajnalán. Már van benne rutinom, így rendszerint magamtól felébredek valamikor $\frac{1}{2}$ 5 és 5 között. Anya – akármennyit is igyon – addigra már mindig fent van.

Ma reggel is már a Szerbusz Sulibusz előtt áll, Newport cigit szív, festett szőke haját a halványuló holdfény világítja meg. (Én megtartottam a hajam természetes fekete színét, és nagyon bírom, amikor a szivárvány színeiben játszik, mint a holló tolla. Nagyon. Még pár centivel alacsonyabb vagyok anyánál, ha kihúzza magát, vagyis jóformán soha. Míg az én bőröm már-már ijesztően fehér, az övé ilyen sárgás a rengeteg dohányzástól.) Anya cigije minden slukk után fenyesebben parázslík.

Mint mindig, most is vacogva fújja ki a mentolos füstöt az orrán és a száján.

BBB, akin most sincs póráz, elfut mellette. Az újjászületett reggelben nincs már hely kojotoknak, helyi erőszaktevő gyilkosoknak, sem más meg nem nevezett szörnyeknek. Felemeli töpszli kis lábacs-káját, és boldogan pisili telibe a 260-as busz vezetőoldali első kerekét, így jelölve meg minden idők legkedvencebb gumiabroncsát.

– Szia, anya! – köszönök.

– Jó reggelt, kicsim! – jön a válasz a sötét, füstös árnyékból.

Anya nagyon soványnak tűnik.

Csont és bőr.

Így van?

Így van!

Mikor ettél utoljára? Legszívesebben ezt kérdezném, mégsem kérdezem, mert nem akarom tudni a választ, meg anya újabb, hülye hazugságára sem lennék most vevő.

Még azt az ételt sem eszi meg, amit Donnától hozok.

Behemót Bobby Boy kitol magából néhány szőlő méretű kaksigolyócskát, szinte királyi, ahogy ehhez leguggol, a pofiján határozott, komoly tekintet, mint egy miniszfinx, aki éppen új szupcsi találós-kérdéssel akar előállni. A szfinxekről kilencedikben tanultam mindenfelét, amikor az *Oidipusz királyt* olvastuk. Ha esetleg nem tudnád, Oidipusz a saját anyjával szexelt, ami nagyon-nagyon beteg, még annál is betegebb, hogy Billy Budd levest öntött Claggartra. Egészen örült könyveket olvastatnak velünk a gimiben, az egyszer biztos.

Elsétálok a sárga Szerbusz Sulibusz jobb oldali ablakai alatt található csomagtartóhoz, felnyitom, majd kiviszem a szemeteszáskot, amiben a ruháimat tartom. Hónaljkat és lábközöket szagol-gatok, míg végül a lila környakú pulcsimat választom ki és az egyik

TETSZIK? MI IS NAGYON SZERETJÜK.

Szívből ajánljuk,
ha örökre és felszabadult percekre vágysz!

**Már rendelhető!
ÉLVEZD MIHAMARABB!**

**MOST
KEDVEZMÉNNYEL**

lehet a tiéd!

[Megnézem.](#)

NE HAGYD KI!

Rendeld meg most a kiadónál!

Még több jó könyv

megjelenését támogatod vele.

[Imádom a jó könyveket. Kérem máris!](#)

szimpla farmeromat. Melltartóból és bugyiból tegnap vettem tisztát, így azok még okésak. Tök szívás a szabadban átöltözni, mert akármi is ügyesen is egyensúlyozom a csizmámon nadrágcsere közben, a fagyos hidegben a havas latyak végül csak átnedvesíti a zoknimat.

Rajtam az iskolai öltözk, most is három dzsekivel pótlom a télikabát hiányát. Visszaszállok a Szerbusz Sulibuszba, elegáns gyapjúsövet kabátkájában BBB szorosan a nyomomban. Felnyalábolom a háztizsákomat, kilépek a buszból, BBB továbbra is hűséges árnyékom.

– Anya, ma fogsz enni valamit? – kérdezem.

– Hogyne ennék – feleli, miközben egy új halálopíra gyújt rá.

Kiprészem magából egy mosolyt, de elbámul a fejem felett, nem néz a szemembe. Félek, hogy menten sírva fakad, ezért nyomok gyorsan egy puszit az arcára, aztán elindulok. BBB-t átemelem a kerítésen, én átugrom rajta, és elhagyom a parkolót.

Pontosan meg tudom mondani, melyik volt az a pillanat, amikor től anyja elkezdett nem enni. Ez egy kedves emlék, ha bizonyos részeket nem gondolok hozzá. Jöjjen hát minden idők legjobb Amber és az anyja pillanatai közül a hatodik:

Két évvel ezelőtt hálaadásnap történt, amikor S-fej Oliver már elkezdte kimutatni a foga fehérlését, anyja pedig már elkezdett megindulni a lejtőn. Anya kitalálta, hogy nálunk is legyen szupcsi kis hagyományos hálaadásnap vacsora igazi pulykával, töltelékkel, áfonyaszósszal, mártással, borral, gyertyával meg minden mással, ami a legtöbb családban ezen az estén van. Ez neked talán nem olyan nagy szám, de nekünk még sosem volt igazi hálaadásnap vacsoránk, és csak azzal, hogy megvettünk minden hozzávalót, anyja le is nullázta magát anyagilag. Eskü.

Hálaadás napján korán felkeltünk, hogy a szárnyast betegyük Oliver sütőjébe. Amikor ez megvolt, hozzáfogtunk a köretek elkészítéséhez.